treball

Proletaris de tots els països: uniu-vos!

Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 409 | Barcelona, 4 de març de 1.975 | PREU : 8 pessetes

EDITORIAL

Arias ha parlat des del búnker

Les circumstàncies han volgut que el dia 26 de febrer, escollit per l'Arias per fer la seva primera roda de premsa (prefabricada) davant de les cambres de televisió, coincidís amb un moment extraordinàriament ric en esdeveniments polítics i, per tant, favorable a la creació d'un clima d'expectació per allò que pogués dir el president del govern.

La discordància entre el país oficial i el país real va esdevenir, les darreres setmanes, veritablement abismal. Les protestes i accions de masses varen abastar no solament als treballadors i estudiants, que tenen el govern agafat pel coll, sinó també a sectors de la població que fins ara es consideraven apolítics, com els actors, i a categories socials lligades a l'Estat com els ensenyants, els funcionaris i els oficials de l'Exèrcit, la qual cosa subratlla l'alt grau de descomposició interna que pateix el règim (la dimisió d'en Licinio de la Fuente ho confirma) i l'extensió que assoleix, entre totes les esferes de la societat , el convenciment que és urgent dur a terme un canvi polític.

Una prova eloqüent d'això darrer és, sens dubte, la conferència pronunciada el 24 de febrer a Madrid per l'ex-sots-secretari d'Hisenda i ex-president de l'INI senyor Fernández Ordóñez, en el curs de la qual va afirmar que "la transformació del règim espanyol en un estat democràtic no es pot fer amb simples adaptacions de la situació vigent, sinó que requereix un canvi pregon de les nostres institucions polítiques,amb modificacions legislatives de rang constitucional. Crec que aquest canvi només és possible a través d'un procés constituent al qual siguin convocades totes les forces polítiques del país".

El dia abans el periodista Wifred Espina -elegit per a la Junta de l'Associació de Periodistes de Barcelona en la candidatura de "dretes"- proposava al CORREO CATALÁN "la gran convocatòria, la gran crida a tota la ciutadania", en la qual els espanyols poguessin pronunciar-se sobre els punts següents:

- Possibilitat que per iniciativa popular, amb les adequades garanties, pugui arribar a modificar-se la Constitució.
- El reconeixement exprés de l'exercici, degudament garantit, dels drets humans: reunió, associació (sindical i política), expressió, seguretat jurídica, etc.
- L'establiment del sufragi universal com a mitjà per a autentificar la representativitat de les institucions i com a recurs suprem per a dirimir entre distintes opcions.
- La plena representativitat i autonomia sindical obrera, com a defensa dels seus interessos davant dels patronals i com a motor de reivindicacions laborals i de reformes socials pregones.
- El reconeixement de la personalitat de les regions, amb possibilitat pràctica d'organitzar-se i decidir.
- La integració a Europa de ple dret amb totes les seves conseqüències.
- La separació teòrica i pràctica de l'Església i l'Estat.

El clima que tradueixen aquestes opinions va induir alguns periodistes a predir que l'Arias intentaria de vivificar, en les seves declaracions, l'anomenat "esperit del 12 de febrer" -moribund des de la destitució d'en Pio Cabanillas i la promulgació de l'Estatut d'Associacions-, la qual cosa va despertar algunes il.lusions sobre allò que

(acaba a la pàgina 2)

La lluita de les masses arracona el govern al búnker
(Una recent manifestació d'estudiants)

EDITORIAL (Continuació)

es pogués dir a la conferència de premsa televisada del 26 de febrer. Però aquestes il.lusions varen quedar rotundament defraudades.

Arias va parlar en aquesta ocasió com a comandant del búnker. Les seves respostes als periodistes proclamen sense embuts que se sent -i actua- abans que res com a servidor incondicional d'en Franco i guardià del règim nascut del 18 de juliol, i que considera no solament il.legítim sinó subversiu qualsevol intent d'associació o acció política que no comporti l'acatament explícit dels "Principios del Movimiento". De fet, l'Arias s'ha retractat de les objeccions que ell mateix havia formulat a les limitacions de l'Estatut d'Associacions per passar a assumir la seva defensa més decidida, no solament davant de l'oposició, a la qual es va referir amb el llenguatge dels anys quaranta ("ni comunismos ni separatismos"), sinó també dels qui, des de dins del règim, adopten una actitud d'espera de temps millors (al.lusió claríssima a en Fraga).

Tot això posa en relleu un cop més que no hi pot haver evolució democràtica a partir del règim, que per als qui desitgen una evolució democràtica del règim ha arribat "l'hora de la decisió" (títol de la conferència de Fernández Ordóñez). Com va dir l'ex-director de l'INI en la seva conferència -adreçant-se als seus amics polítics- "el moment reclama, no solament dir les coses pel seu nom, sinó el compromís d'una acció responsable".

Evidentment, perquè hi hagi un canvi no n'hi ha prou amb demanar-lo als qui tenen el poder, com sembla entendre en Wifred Espina. El canvi cal imposar-lo. Arribarà únicament com a resultat de l'acció, com a conseqüencia de la conclusió de l'acord general (del Pacte per la Llibertat) que comporta i preconitza la JUNTA DEMOCRÀTICA D'ESPANYA, com a producte de l'extensió i coordinació de la lluita de les distintes capes de la població fins a la seva culminació en la Vaga Nacional que imposi l'esmentat canvi.

Les mesures que reclama Wifred Espina -part integrant, en el que és fonamental, del programa de la Junta Democràtica d'Espanya- requereixen apartar en Franco del comanament de l'Estat, li quidar les formes feixistes de poder, instaurar un govern i òrgans de poder a tots els nivells de caràcter provisional, unitaris i representatius, encarregats de presidir el período constituent; requereixen, en fi, dur a terme una revolució política, que els comunistes volem incruenta, amb el mínim de violència possible, però inevitable per tal de passar de la dictadura a la democràcia.

Fer realitat com més aviat millor aquesta revolució política és avui la tasca que concentra l'esforç dels comunistes i a la qual cridem fraternalment tots els qui desitgen un règim de llibertat per als pobles d'Espanya.

Militars arrestats

Diumenge dia 15 de febrer, al matí, hi va haver a la Capitania General de la 4ª Regió Militar un acte al qual varen concórrer prop d'una trentena de caps i oficials de la guarnició de Barcelona. Sembla que es tractava de pronunciar-se sobre quin sentit calia donar enguany a l'aniversari de la fundació de l'Acadèmia General Militar. Tradicionalment aquest aniversari era una celebració rutinària i patriotera amb discursos farcits de tòpics que no creu ningú i que no interessen ningú.

Però enguany molts oficials eren conscients que insistir en la mateixa tònica, vista la situació del país, fóra tant com passar per ceca, per sords o per enzes. I així es van proposar que la celebració corresponent al 1975 es fes ressò de la situació crítica d'Espanya, de la necessitat d'un canvi democràtic com a camí per tal de superar-la, del desig àmpliament majoritari a l'Exèrcit que se l'allunyi de tasques repressives i, en concret, de la utilització dels Consells de Guerra amb finalitats polítiques, de la repugnància de l'Exèrcit a enfrontar-se amb el poble, del qual es considera part i amb el qual aspira a fondre's. En l'ànim dels assistents pesava la recent sancció aplicada al capità Molina, cap de la unitat militar del Metro de Barcelona, per haver-se negat a col.laborar com a confident de la BIS, fet que havia produït la repulsa unànime dels seus companys. En acabar l'acte fou aprovat per tothom un projecte de discurs o conferència que, en cinc punts, contenia les idees i aspiracions reflectides a la reunió. Amb el nom de "manifest dels 25", aquest document ha circulat amb profusió.

Es sorprenent que tot això s'hagi pogut decidir públicament, rera la paret del despatx del Capità General. I no menys sorprenent que haguessin de transcórrer tres dies perquè es decidís des de dalt procedir contra el comandant Julli Busquets i el capità Josep Julve, ambdós de l'arma d'Enginyers, la intervenció dels quals a la referida reunió havia estat destacada i inequívocament democràtica i als quals han obert un expedient judicial i s'ha acordat el seu arrest al castell de Figueres, on romanen al moment d'escriure aquestes ratlles.

Malgrat el silenci amb què van tractar d'envoltar l'arrest, la notícia va córrer com la pólvora. La guarnició de Barcelona va viure moments tensos i es va produir un clima general d'indignació. Les proves de solidaritat es varen multiplicar i els expedientats varen ser conduïts a Figueres emportant-se el caliu i l'admiració dels seus companys d'armes.

La reacció ciutadana ha estat també de sorpresa, primerament i, després, de simpatia envers els represaliats. La Universitat (en Busquets és un prestigiós professor i en Julve és llicenciat en Físiques), els col.legis professionals i altres entitats han traduït immediatament aquest clima d'adhesió.

Els fets que acabem de referir constitueixen un esdeveniment revelador. En primer terme de quina és la situació interna de l'Exèrcit en aquests moments. Després i conseqüentment, de quina és la situació mateixa del Règim.

En efecte, l'arrest d'aquests dos militars suposa la confirmació palmària i incontestable d'allò que els comunistes sostenim des de fa molt de temps: la necessària permeabilitat de les forces armades a la gran transmutació històrica que s'està produint, que s'ha produït ja en el context espanyol. L'Exèrcit esdevé indiscutiblement incidit per la realitat circumdant, tots els signes de la qual apunten cap a la democràcia. La presència al seu si de sentiments i corrents democràtics ja no pot ser posada en dubte per ningú. Ni pels qui estem contra el franquisme... ni pels bojos o obtusos que s'entesten en la seva perpetuació.

Però també suposen un test altament significatiu de la situació global del sistema. El règim s'esllavissa a un ritme vertiginós. Quan escrivim aquest article ens arriba la nova de la dimissió d'en Licinio de la Fuente per la seva incompatibilitat amb la intransigència del "búnker" a les seves tímides propostes oberturistes en matèria laboral. I així va tot. L'Exèrcit ha deixat de ser l'instrument segur al qual acudir en últim terme per tal de salvar el règim. El desesperat intent d'en León Herrera de donar trivialitat als fets no fa més que amagar aquesta feblesa del règim.

L'important i ja manifest corrent democràtic dins de les forces armades permet de concebre fundades esperances que observaran una actitud respectuosa, i fins i tot potser solidària, en el canvi polític cap a la llibertat la proximitat del qual es pressent.

Els comunistes de Catalunya volen expressar des de TREBALL els seus sentiments de simpatia i de solidaritat al comandant Busquets i al capità Julve i els fan extensius a tots els oficials demòcrates de les forces armades espanyoles que, amb la seva justa i valenta actitud, estan contribuint decisivament a fer possible la pacífica instauració de la democràcia a Espanya i una durable germanor entre Exèrcit i Poble.

L'ensenyament cap a la vaga general

Si el 14 de febrer de 1972 va ser saludat per les forces democràtiques com una primera afirmació generalitzada de sensibilitat pels problemes educatius, el febrer de 1975 haurà representat un avenç importatíssim en aquest terreny.

En 1972 els protestataris van ser fonamentalment els estudiants, tant els d'universitat -que van portar la iniciativa de la convocatòria- com els d'institut. El professorat va tenir-hi una actitud marginal, en ton nombre de casos de simpatia i suport, però passiva. Enguany el professorat, i també el personal no docent en el cas de la universitat, han tingut una participació activa sobre la base de les reivindicacions pròpies, al costat dels estudiants. Aquesta és la primera gran diferència.

La segona diferència és que l'acció de 1972, tot i tenir un elevat nivell polític, no va passar de constituir una denúncia genèrica i abstracta de la Llei General d'Educació,mentre que l'acció del darrer febrer comprèn un conjunt de reivindicacions molt més elaborades, a la vegada més pròximes als problemes reals i immediats de professors i estudiants i més inserides en una visió de conjunt. La denúncia de la Llei i de la política educativa franquista assoleix, en tals condicions, una densitat molt més gran i es concreta en una articulació unificadora de reivindicacions que van des de les econòmiques més immediates fins a alternatives democràtiques globals (com la declaració de principis " Per una Universitat nova en una societat democràtica " aprovada a Bellaterra). No cal dir que aquest plantejament més concret és molt més susceptible d'interessar les grans masses. D'altra banda, no és fruit de la improvisació, sinó d'un prolongat esforç per definir les aspiracions de cada estament i per anar desplegant la lluita permanent que ha caracteritzat els darrers mesos.

Una tercera diferència és el més gran ressò nacional de la lluita, com han posat de manifest les preses de posició contràries al tancament de la universitat de Valladolid i d'altres universitats espanyoles i les reaccions molt més directes i explícites d'entitats públiques sobre els problemes educatius. Probablement el millor exemple n'és el document firmat per 13 entitats catalanes (col.legis professionals, institucions educatives, grups i entitats catòliques i altres organismes) contra la repressió, per la gestió democràtica, en favor de l'ús del català a l'ensenyament i en suport als delegats dels professors i estudiants.

Aquest pas endavant no hagués assolit les dimensions que ha assolit si les condicions polítiques generals no ho haguessin facilitat. La convicció, cada vegada més general, que el franquisme té els dies comptats, que la crisi profunda del país reclama canvis polítics democràtics, empeny a la lluita sectors i persones que fins ara havien acceptat resignadament injustícies i calamitats de tota mena.

La politització elevada del moviment de l'ensenyament es manifesta també en la facilitat amb què les plataformes reivindicatives superen els límits estrets dels interessos corporatius i es desborden cap a la problemàtica general de l'educació i la societat. La unificació de mestres de privada i estatals,de mestres interins i propietaris, de catedràtics i directors d'institut amb professors no numeraris (han fet vaga 80 catedràtics i han dimitit 5 directors en solidaritat amb els PNN!), la globalitat dels plantejaments de tots els estaments universitaris són mostra d'això i apunten cap a una plataforma única de transformació democràtica de tot el sistema educatiu. Aquesta plataforma única, aquesta alternativa democràtica de l'ensenyament, apareix cada dia més com una necessitat de la lluita, que cal impulsar i elaborar col.lectivament.

Un aspecte fonamental dels darrers combats és l'exigència de negociació amb representants autèntics dels interessats. Aquesta exigència ha permès d'unificar més fàcilment els moviments, de donar-los més coherència i de fer sortir a plena llum els motius de la lluita.Si fins ara la coordinació havia de fer-se calandestinament,ara es fa obertament, comptant amb la publicitat que li dóna la premsa legal, i es pot discutir en assemblees massives. En aquesta imposició pràctica del dret de reunió i associació, estudiants, professors i personal no docent plantegen en concret la necessitat de DEMOCRÀCIA,com ho han fet els obrers de SEAT, Olivetti i tants altres.

En aquest vastíssim moviment es configura cada dia més decididament la participació del món de l'ensenyança en la VAGA NACIONAL que ha d'enderrocar la dictadura.

La llengua catalana s'imposa

Ja es donen a molts llocs classes de català. Però quedava encara la reivindicació que aquestes classes es donessin dins de l'horari normal de les escoles i ara s'ha assolit un primer triomf. El proper curs es donaran classes de llengua catalana, dins de l'horari escolar,a Cornellà, el Prat i l'Hospitalet. Cal combatre perquè això s'estengui a tot arreu.

El Col.legi d'Advocats de Barcelona ha posat en marxa l'organització d'un Congrés de Defensa de la Cultura Catalana, a celebrar l'hivern que ve. S'hi han afegit els col.legis de Llicenciats, Arquitectes, Enginyers, Aparelladors, Acadèmia de Ciències Mèdiques, Omnium Cultural, Enciclopèdia Catalana, l'Associació de la Premsa, els Amics de l'ONU, professors i estudiants universitaris i nombroses persones a títol individual.

En el manifest d'una comissió de científics i investigadors del Col.legi de Llicenciats de Catalunya i Balears, que denuncia la situació de la investigació sota el franquisme i reclama una sèrie de mesures per a la democratització de la política científica a Espanya, es proclama el dret a fer servir les llengües catalana, basca i gallega en el terreny científic i pedagògic, juntament amb el castellà. En el document signat per tretze entitats barcelonines sobre la situació actual de l'ensenyament, entre les diverses peticions hi ha la "d'impulsar l'ús efectiu de la llengua catalana a tots els nivells de l'ensenyament,en condicions d'igualtat amb la castellana". El document sobre autonomia universitària de professors i estudiants de Bellaterra, elaborat arran de la "Diada de reflexió universitaria", proclama la necessitat de la "co-oficialitat del català com a idioma administratiu i docent" i el mateix fa la declaració sobre la llengua i la cultura catalanes del Col.legi de Doctors i Llicenciats.

A les nostres universitats enregistrem també una gran empenta a favor de la llengua catalana. És un fenomen remarcable perquè no fa pas gaires anys hi havia en aquests medis una incomprensió molt forta d'aquesta qüestió. Les coses han canviat radicalment i ara tenim, per exemple, l'acte celebrat a l'Autònoma el 19 de febrer sobre "La llengua catalana i la Universitat" o el del dia 26 convocat pels professors no numeraris de la Universitat de Barcelona i de la Politècnica. Les conclusions contenen reclamacions com la que el català, el basc i el gallec siguin una segona llengua d'ensenyament obligatori a tot Espanya.

CLIMA ROCA UNA IMPORTANT BATALLA

-150 acomiadats més
-3 treballadors en vaga de fam

Una altra dura batalla obrera. A Sabadell. Les dades esmentades són suficients per donar una mida de la seva importància. Les preses de posició solidàries dels treballadors de Sabadell,dels metal.lúrgics i tèxtils en primer lloc, i l'actitud mateixa del president de la UTT del Metall, que ha obert una campanya pública de suport econòmic als acomiadats, són expressions importants d'una lluita en la qual també és possible d'obtenir grans victòries.

Les darreres expressions de solidaritat de les quals tenim notícia són: la nota conjunta de diverses associacions de veïns de Sabadell en suport als treballadors de Roca; les assemblees i aturs a ASEA-CES i UNIDAD HERMETICA el dia 26, i la sortida de 1.500 treballadors d'aquestes empreses i de ROCA en manifestació. Està ingressat a la clínica Santa Fe un treballador de ROCA ferit amb commoció cerebral en el curs d'una manifestació el dia 24.

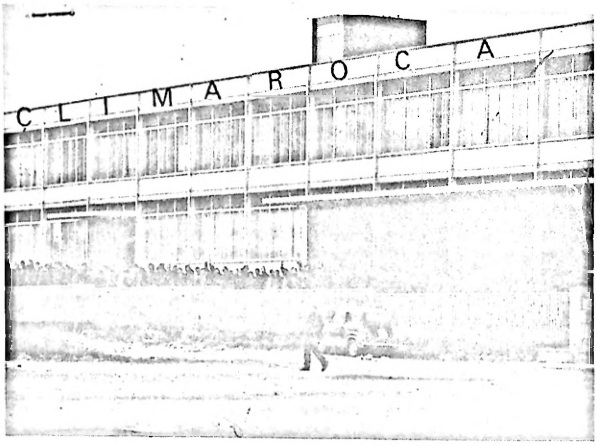

Els drets obrers a Magistratura

El judici del 26 de febrer a Magistratura del Treball nº 3 de Barcelona, on 317 treballadors acomiadats de SEAT demanaven l'empresa, ha estat un esdeveniment important en la lluita obrera contra la repressió. Però no sols això: ha estat també una expressió clara de l'actual situació política, de la correlació de forces real. Tan significativa, ens atreviríem a dir, com la roda de premsa de l'Arias a la televisió.

Cal situar aquest judici en el marc de la lluita obrera d'aquests darrers mesos a Barcelona, de les accions recents a Sabadell entorn de CLIMA ROCA i UNIDAD HERMETICA, de les accions generals coordinades del País Basc, Astúries, Galícia i Madrid.

Al judici es discutia sobre l'acomiadament de 500 treballadors. Es discutia en realitat sobre els drets dels treballadors, sobre la seva lluita contra l'explotació i l'opressió. Els temes del judici eren els convenis, els expedients de crisi, els acomiadaments dels darrers anys, la manca de llibertats polítiques i sindicals, la crisi política (amb la dimissió d'en Licinio de la Fuente com a teló de fons). I també el combat obrer pel sindicat de classe,per una representativitat autèntica a les fàbriques.

La premsa del dia 27 ha fet una descripció extensa del judici. Aquí ens referirem a alguns elements concrets.

Desplegament policíac

La policia va fer una temptativa de demostració de força ocupant la Magistratura, i va impedir així que la majoria dels acomiadats, dels afectats directament, poguessin estar presents al seu judici. A la sala hi havia només 24 treballadors! Tot i així, aquest supercontrol no fou efectiu; no va impedir que fossin expressades amb vigor les raons dels treballadors,i que aquestes raons saltessin per damunt de la barrera policíaca i que la premsa se'n fes un gran ressò l'endemà, portant ben lluny la veu dels treballadors.

La pròpia barrera policíaca va contribuir a cridar l'atenció sobre la importància del que allí era debatut.Va posar de manifest la POR del règim. El gran derrotat de les mesures repressives fou el mateix règim. Una prova n'és l'EXPULSIÓ per part del magistrat a instàncies dels advocats dels treballadors, del cap de la social Gil Mesa, conegut torturador, juntament amb el seu adjunt Navales, de la sala del judici.

La força dels treballadors

Al llarg del judici es va posar de manifest l'actitud incoherent i alhora repressiva i brutal de l'empresa.El director general Clúa, nervós, es va contradir en les seves declaracions. El catedràtic Alonso García,defensor de l'empresa,es va comportar com un provocador i va tenir una actitud insultant envers els obrers. El cap de tallers Casado, testimoni de l'empresa, no va fer altra cosa que posar de manifest la funció policíaca que compleixen nombrosos càrrecs intermedis de la SEAT. No sols l'empresa, en Clúa, l'Alonso, en Casado es van emparar en les seves argumentacions sota les lleis feixistes, sinó que quan en Clúa intentà de mostrar-se cordial, dialogant i "bon xicot", ho va fer -conscientment o no- amb una incoherència total i una irresponsabilitat greu. Aquella actitud dialogant, "esportiva", enmig d'una massa de membres de la Brigada Social, per part d'un home que acabava de signar 500 cartes d'acomiadament -amb tot el que això significi-

→

ca per a 500 famílies obreres-, per part de l'home que havia organitzat o tolerat el sistema de terror dintre de la fàbrica, era en realitat un acte de cinisme.

I allà mateix, enmig de la policía (a la vegada forta i impotent), va rebre respostes eportunes de part dels treballadors, conscients que tenien una gran força, la de tota la classe obrera, fins i tot en aquella situació.

La readmissió és possible

La força dels treballadors,de tot el poble, és capaç d'imposar la READMISSIÓ. Perquè efectivament la readmissió és possible, independentment fins i tot de la sentència del magistrat. El judici ha estat ja una demostració clara de la raó dels treballadors. La presència solidària de molts treballadors i ciutadans que van acudir a Magistratura, junt amb algun representant caracteritzat de les organitzacions polítiques democràtiques i revolucionàries, és només un reflex pàl.lid de la força real que és possible de mobilitzar, que s'ha mobilitzat ja d'una manera o d'una altra, però que ha d'assolir encara un nivell molt més alt.

Com diu ASAMBLEA OBRERA:"la victòria dels treballadors de SEAT, la READMISSIÓ, interessa a tota la classe obrera, a tot el poble;aconseguir-ho és, donos, una tasca de tots!"

Cal més solidaritat

Solidaritat amb els acomiadats, que no ha de limitar-se, naturalment, a l'ajut econòmic. Però que ha de tenir una expressió primera i fonamental en aquest ajut econòmic, per tal que no puguin ser vençudes per la fam les 500 famílies obreres afectades. El que s'ha fet fins ara és important (sobretot a la mateixa empresa) però alhora insuficient, molt insuficient!

La lluita per la READMISSIÓ dels acomiadats de SEAT, es lliga amb la dels acomiadats d'OLIVETTI, SAENGER, CUMBRE, LAVIS, CLIMA ROCA, i ha de ser un dels elements centrals de la batalla obrera i, també, d'una manera clara, conscient i responsable, de la batalla de totes les forces democràtiques per la llibertat.

DECLARACIÓ DE LA COORDINADORA GENERAL DE CC. OO.

Després d'una reunió, el Secretariat de la Coordinadora General de les Comissions Obreres ha publicat, amb data de febrer, una declaració en la qual examina la situació de la lluita al conjunt del país, la participació, juntament amb els obrers, d'altres estaments, les accions ciutadanes i la situació del règim, assetjat per la lluita obrera i popular.

Volem destacar del document la part que es refereix a les properes eleccions sindicals. El Secretariat denuncia el pla preconcebut del govern i dels verticalistes de no fer pública la data de les eleccions fins que faltin pocs dies i de no sotmetre a votació alguns càrrecs, còm els de president de les UTT. Es crida a preparar, a nivell d'empreses i de rams, les candidatures i programes dels treballadors, tècnics i administratius sense perdre temps.

El document expressa l'alegria pel gran triomf de la lluita i la solidaritat nacional i internacional en la revisió del procés 1.001. Es crida a continuar el combat per la llibertat dels 6 que queden a la presó d'aquest procés i de tots els presos polítics i socials, com una exigència de l'hora present a Espanya.

La declaració acaba demanant la mobilització contra l'encariment del cost de la vida, per l'augment de salaris, per la setmana de 40 hores, per l'escala mòbil, pel cent per cent del salari en cas d'atur, accident, malaltia i jubilació, per l'exempció de l'IRTP, per l'anul.lació de l'article 103, pel reconeixement dels dirigents obrers, contra els acomiadaments i perquè hi hagi feina per a tothom, per la jubilació dels homes als 60 anys i de les dones als 55, per la revisió de les pensions, pels drets de reunió, assemblea i vaga, per un Sindicat democràtic, unitari i independent, per les llibertats polítiques i sindicals i per l'amnistia.

Abraçada de la dona d'en Camacho i F. Acosta, en sortir aquest de la presó. (Portada de Cambio 16)

SOFICO: Un escàndol polític

Oferint l'oro i el moro -el 12% de benefici!- el grup SOFICO va captar els petits capitals de 20.000 partícips, la immensa majoria petits estalviadors, gent senzilla que no entén de negocis i que havia reunit aquelles sumes amb sacrificis enormes. SOFICO ha utilitzat una publicitat falsa i enganyosa, tolerada però per les autoritats franquistes, i el " ganxo " de la presència al consell d'administració de la companyia d'altes personalitats polítiques i militars del règim que donaven una sensació de solidesa i garantia al negoci.

Qui són aquestes "personalitats"? Luís NIETO ANTUÑEZ, germà de l'ex-ministre de la Marina: president d'honor; Eugenio PEYDRÓ SALMERÓN, tinent coronel: president-director general; Rafael CABANILLAS PRÓSPER, tinent general, que ha ocupat el càrrec de capità general de diverses regions militars: vicepresident; Segismundo MARTIN LABORDA, president de l'Audiència de Guadalajara: vocal; Juan LOSADA PÉREZ, coronel de la Guàrdia Civil: vocal; José Mª LÓPEZ PELEGRÍN, conseller del Banco de Crédito Agrícola en representació del Ministeri d'Hisenda: vocal, etc.

L'assumpte és polític perquè s'ha utilitzat el càrrec per fer "picar" la gent. I ho és potser encara més perquè ha servit per camuflar l'evasió de capitals de capitostos del règim, que no les devien de tenir totes i van voler treure a l'estranger alguns milions.

Per la llibertat de M. Martínez

Cada vegada més, els actes repressius es transformen en mobilitzacions immediates de rèplica. Una mostra recent la tenim en la ràpida reacció de centenars de treballadors del tèxtil de Barcelona en saber la detenció del dirigent obrer MANUEL MARTINEZ. Van dirigir un document públic a en Socías Humbert i al TOP no sols exigint el seu allibèrament immediat, sinó alhora reivindicant el dret de reunió. En Manuel Martínez ha sortit en llibertat.

Vida del Partit

Hem recollit 8 milions

i llista nº 15 (2ª part):

Comarca 15, 14.568 ptes; Comarca 20, 12.600 ptes; Comarca 30, 45.865 ptes.

Total: 73.033 ptes.

BARCELONES: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i 6 sectors),86.449 ptes;L'Hospitalet de Llobregat,8.183 ptes; Sant Adrià de Besòs, 1.785 ptes. BAIX LLOBREGAT: Cornellà-Sant Joan Despí, 1402 ptes; Molins de Rei, 700 ptes. VALLES OCCIDENTAL: Sabadell (2 lliuraments) 34.689 ptes; Terrassa, 13.565 ptes; Rubí, 100 ptes.- MARESME: Mataró, 34.189 ptes.- GIRONA: 4.000 ptes .- LLEIDA (capital): 15.925 ptes.- COMARQUES LLEIDATANES: 10.600 ptes.- BAIX EBRE: Tortosa, 2.431 ptes; l'Ametlla de Mar, 1.985 ptes.- CÈL.LULA DEMOCRÀCIA: 4.360 ptes.

Total: 220.363 ptes.

JOVENTUT COMUNISTA DE CATALUNYA: 45.400 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C. C.: Grup M. (3 donatius), 1.200 ptes; Grup P., 11.175 ptes; materials de campanya, 7060 ptes.

Total: 19.435 ptes.

Total de la llista nº 15 (2ª part) 358.231 ptes.
Suma anterior..... 7.674.244 "
Total final..... 8.032.475 ptes.

A petició dels interessats acusem recepció de les quantitats següents:

a) Campanya dels 6 milions:

Comarca 30: De la c. Paulette T.,en record del seu pare mort a conseqüència del seu internament quan l'ocupació, 2.520 ptes.- Sabadell: Cistella de Can Oriach, 9.492 ptes.- Cornellà: Simpatitzants cèl.lula Díaz, 1.900 ptes.

b) Ajut als presos:

Un antifranquista català de Fecamp, 1.260 ptes. Tortosa:Begonya, 3.000 pts.

Declaració del Comitè Executiu del PSUC

Després de l'èxit de la Campanya dels sis milions de pessetes d'ajut a TREBALL

COMPLIM LES ALTRES TASQUES ASSENYALADES PEL COMITÈ CENTRAL DEL PSUC !

CONTRIBUÏM A LA CAMPANYA DELS 200 MILIONS PER A "MUNDO OBRERO" DIARI !

El Comitè Executiu del PSUC, després de fer el balanç dels resultats obtinguts fins ara en compliment de les Resolucions del II Ple del Comitè Central, de l'agost darrer, ha acordat fer pública la Declaració següent:

1r. La Campanya dels sis milions d'ajut a TREBALL decidida pel C.C. es va tancar el 31-12-1974 amb un total de 8.032.475 pessetes recollides, la qual cosa representa un èxit esplendorós del PSUC. Felicitem amb joia l'organització de Mataró, que obté el primer lloc a la classificació, i saludem emocionats les 64 organitzacions i els milers de militants i simpatitzants que han participat a la Campanya i que amb el seu esforç han fet possible l'ampliació i renovació del dispositiu d'edició i distribució de TREBALL i de la propaganda del Partit en els terminis previstos.

Els Comitès i organitzacions del PSUC, recolzant en aquest resultat i en les experiències adquirides, han de contribuir ara a l'èxit de la Campanya oberta pel PCE amb la finalitat de recollir 200 milions de pessetes destinades a assegurar la sortida de MUNDO OBRERO diari tan aviat com les circumstàncies polítiques ho permetin, campanya en la qual els comunistes catalans hem de participar amb el més gran entusiasme. I això sense afeblir l'esforç de recol.lecció de fons per sostenir l'activitat general del PSUC.

2n. L'objectiu assenyalat pel C.C. de doblar la difusió i la venda de TREBALL i de MUNDO OBRERO fins a fi d'any només es va complir en un 15% aproximadament. Resta en peu, per tant, assolir l'esmentat objectiu. La difusió dels portaveus centrals del PSUC i del PCE és un mitjà eficaç per a enfortir el lligam del Partit amb les masses i per a reclutar nous militants, un vehicle principal de propagació de la nostra política i de les nostres idees, un alçaprem fonamental perquè el nostre Partit compleixi el paper dirigent que li correspon al front de la lluita de la classe obrera i de tot el poble de Catalunya.

3r. Després del Ple del C.C., en el conjunt del PSUC es constata una més gran regularitat en el pagament de la cotització, que els Estatuts del Partit consignen com un dels deures del militant comunista.Reiterem que -com diu la Resolució del C.C.- "el PSUC necessita una vigorosa política de finances que li permeti fer front degudament a les seves responsabilitats.La designació d'un Secretari de Finances a cada comitè local o de sector és una necessitat imperiosa".

4t. Les dades que han arribat al Comitè Executiu fins el 31-1-1975 indiquen que han ingressat a la PROMOCIÓ LLIBERTAT 845 nous militants. Aquesta xifra representa un bon començament de la Campanya de reclutament decidida pel C.C., però està molt per sota de les possibilitats de creixement del PSUC i del ritme necessari per a triplicar els seus efectius en un any, tal com va decidir el C.C.

(Continua a la pàgina 7)

Classificació final

DE LES 30 PRIMERES ORGANITZACIONS

1.	Mataró	800.746 ptes.
2.	Comarca 30	505.333 "
3.	Universitats de Barcelona	479.122 "
4.	Terrassa	391.802 "
5.	Santa Coloma de Gramenet	296.152 "
6.	Sabadell	264.517 "
7.	Badalona	202.682 "
8.	Tarragona	188.013 "
9.	Grup Bolívar	187.512 "
10.	Horta	182.518 "
11.	Cèl.lula Democràcia	157.365 "
12.	L'Hospitalet de Llobregat	133.214 ptes.
13.	Comarca 20	131.384 "
14.	Camp de l'Arpa	123.779 "
15.	Comarca 15	114.154 "
16.	Cornellà-Sant Joan Despí	109.529 "
17.	Grup Azteca	100.100 "
18.	Sant Andreu	88.865 "
19.	9 Barris	75.493 "
20.	Molins de Rei-Sant Feliu de llobregat	72.470 "
21.	Casc Antic de Barcelona	71.248 "
22.	El Prat de llobregat	70.365 "
23.	Besòs	70.208 ptes.
24.	Manresa	48.570 "
25.	Sants	45.651 "
26.	Poble Nou	45.543 "
27.	Sant Adrià de Besòs	44.576 "
28.	Eixampla	37.185 "
29.	Lleida Capital	34.578 "
30.	Vilanova i la Geltrú	33.920 "

(Fins a 64 organitzacions classificades)

La Joventut Comunista de Catalunya ha participat amb 118.000 ptes. Els lliuraments del Comitè de Barcelona i col.laboradors sumen 1.467.787. Els donatius directes al C.C. totalitzen 921.778 ptes.

Col·laboracions

La petita empresa

El sistema de capitalisme monopolista que impera a Espanya cobra les seves víctimes no solament entre les classes tradicionalment considerades com a explotades (treballadors i camperols) sinó que hi afegeix a més a més, una altra: el petit empresari, tant industrial com comerciant.

L'etapa franquista ha contribuït decididament al creixement de la gran empresa, consolidant els monopolis financers i industrials, en perjudici de la petita i mitjana empresa, la qual es troba impossibilitada per a defensar els seus interessos perquè són los grans empreses monopolistes que tenen el poder per a pressionar sobre el govern i forçar la política econòmica que més les beneficia.

La inflació, l'increment desmesurat de costos, la política de preus i, sobretot, la política financera i creditícia escanyen el petit empresari i el col.loquen en una situació de difícil subsistència. Així veiem com, mentre la política aplicada a la majoria d'empresaris (que a Espanya està constituïda pels petits empresaris) és de restricció creditícia, es concedeixen simultàniament quantiosos crèdits a empreses com la FORD (és el cas més escandalós però no pas l'únic) o a les que pertanyen als grans grups bancaris.

Sense cap rigor científic podem analitzar alguns aspectes de la política econòmica franquista:

SERVEIS PÚBLICS: La recent pujada de les tarifes d'electricitat posa encara més en evidència la situació d'afavorir les grans empreses. Els preus per a grans consums (grans empreses), que ja eren més baixos que per a petits consums, augmenten la seva diferència absoluta per haver-se fet la pujada d'una forma proporcional. Així, si el cost de l'electricitat necessària per a produïr una unitat d'un determinat producte era 100 per a la petita empresa i 80, per exemple, per a la gran, ço que proportionava un sobrebenefici de 20 per a la gran empresa, després de la pujada ha passat a ser 117 per a la petita i 93'6 per a la gran, amb un augment del benefici de la gran fins a 23'4. El mateix succeeix amb els sistemes de tarifes dels altres serveis públics; transports, gas, aigua, etc., tots calculats per afavorir la gran empresa.

IMPOSTOS: L'estructura dels impostos a Espanya suposa una càrrega molt més forta per al petit empresari que per al gran. Així, per exemple, el tan famós Impost de Radicació obté els seus ingressos de la gran quantitat de petits comerciants i empresaris que es veuen obligats, per falta de la necessària capacitat financera, a romandre dins de la gran ciutat, mentre la gran empresa ha fugit de l'impost portant les seves fàbriques a fora de la ciutat. El mateix succeeix, encara que de diferent manera, amb els altres impostos.

IMPORTACIONS: La gran empresa monopolista té pràcticament el camp lliure quant a poder importar d'una forma quasi total les matèries primeres que necessita, que paga a preus de mercat internacional, en estar sotmeses a règim de comerç globalitzat o comerç d'Estat en una bona part. Això vol dir que és el Ministeri de Comerç que atorga les llicències d'importació amb uns estranys criteris que beneficien sempre la gran empresa. El petit empresari ha de pagar preus més alts i passar sovint dificultats per obtenir les mateixes matèries primeres. Un altre cas curiós és el de les famoses importacions de "xoc" que, teòricament, s'haurien de fer per trencar el monopoli de les grans empreses i remeiar situacions d'escassesa; l'experiència demostra que mai no han cobert aquest objectiu, i només han contribuït a la distorsió del mercat, en perjudici de la petita empresa i del petit comerciant.

FIXACIÓ DE PREUS: La immensa majoria de petites empreses industrials espanyoles treballen per a un nombre molt reduït de clients, moltes vegades un de sol (per exemple les indústries auxiliars de l'automòbil i especialment les que treballen per a la SEAT). Això fa que a l'hora de posar preu al seu producte estiguin totalment dominades per la gran empresa client. És a dir: compren car i han de vendre barat, proporcionant així més benefici a la gran empresa.

El mateix succeeix amb els petits comerciants, que es troben amb uns preus de venda fixats per les grans empreses productores que dominen el mercat gràcies a les seves enormes despeses en publicitat i que només els deixen marges comercials a nivell just de subsistència, per tal d'arrodonir el benefici de la gran empresa.

Existeixen nombroses organitzacions a través de les quals els petits empresaris poden fer sentir el pes del seu nombre, per tal d'intentar modificar la seva situació de penúria econòmica que porta camí de continuar indefinidament. A més a més de potenciar les organitzacions existents i fer-les servir per a defensar els seus interessos (les Cambres de Comerç i Indústria són actualment portaveu només d'una minoria de grans empresaris), la legislació permet l'organització d'agrupacions, cooperatives, associacions, etc., que poden arribar a tenir una força real per a obtenir del govern les ajudes necessàries perquè la petita i mitjana empresa pugui sortir de la trista situació en què es troba. Aquest és l'únic camí que veiem per a intentar solucionar, a curt termini el problema d'aquesta peculiar classe tan explotada a Espanya.

P.E.

Declaració del C.E. del PSUC

(Ve de la pàgina 6)

Cridem l'atenció sobre la importància pràctica de fer servir les fitxes d'ingrés lliurades als comitès del PSUC, que han d'ajudar-nos a organitzar l'emulació en el reclutament en general i, especialment, entre els obrers, empleats i tècnics d'empreses de més de 200 treballadors, entre les dones i entre els joves. Fins ara només hem rebut 207 fitxes, de les quals 57 corresponen a nous militants que treballen en empreses de més de 200 treballadors, 55 a dones i 17 a joves en edat de militar a la Joventut Comunista.

Recordem que el C.C. va decidir també "multiplicar les formes flexibles d'organització a fi de lligar conscientment amb el Partit milers de simpatitzants", la qual cosa constitueix una condició indispensable per a l'extensió de la nostra acció política entre totes les capes de la població i per a assolir un reclutament massiu de nous militants.

5è. El C.E. es proposa fer el proper balanç de resultats en el compliment d'aquestes tasques a final de juliol, després de la celebració, el 23 de juliol, del 39 aniversari de la fundació del PSUC, data que ha d'assenyalar un punt culminant de l'emulació decidida pel Comitè Central.

L'evolució de la situació política reclama amb urgència un PSUC més nombrós, amb comitès i cèl.lules als grans centres de treball i estudi, a barris i pobles, capaç d'encapçalar la lluita de totes les capes de la població cap a la VAGA NACIONAL i el canvi democràtic.

Barcelona, febrer de 1975

El Comitè Executiu del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

LA FORMACIÓ PROFESSIONAL

L'article 40, apartat 2ª, de la Llei General d'Educació estableix que "deberán acceder a los estudios y prácticas de la Formación Profesional de primer ciclo quienes hayan completado los estudios de Educación General Básica y no prosigan estudios de Bachillerato". Aquest article ha de començar d'aplicar-se el curs 1975-76, perquè enguany surt la primera promoció escolar que haurà completat els 8 cursos d'EGB.

Interpretat al peu de la lletra, aquest article sembla establir l'allargament de l'escolaritat obligatòria fins als 16 o 17 anys. El recent projecte de llei que prohibiria l'accés al treball abans dels 16 anys complementaria aquella disposició i consagraria el principi d'una escolarització obligatòria prolongada, almenys fins als 16 anys.

Però, alerta! El franquisme ja ens ha acostumat a malfiar-nos de les seves lleis i promeses. En la pràctica, què passarà?

En primer lloc, el règim ni és capaç ni té la intenció de crear a breu termini totes les plàces escolars de Formació Professional necessàries per acollir els centenars de mils de nois i noies que cada any sortiran d'EGB (no més a Catalunya seran enguany prop de 100.000) i que no aniran al Batxillerat.

En segon lloc, les famílies treballadores amb fills difícilment podran prescindir dels salaris dels fills de 15 i 16 anys, perquè seria completament il.lusori pensar que l'oligarquia financera, sota l'actual règim, estarà disposada a fer el "sacrifici" econòmic que representaria implantar un sistema de beques i ajudes que compensin la pèrdua de salaris dels adolescents.

Tot plegat representa una maniobra demagògica amb la qual s'intenta palliar l'atur forçós disminuint (sobre el paper) l'oferta de mà d'obra, tot prometent una falsa escolarització general fins als 16 anys. A la pràctica, els adolescents de 15 i 16 anys, per necessitats econòmiques de la família i per falta de centres de Formació Professional, continuaran anant a treballar, amb una diferència: ho hauran de fer clandestinament i es trobaran més a mercè dels abusos dels patrons que no pas ara. Cal denunciar vigorosament des d'ara les conseqüències negatives que per a la classe obrera tindrà, d'immediat, aquesta mida demagògica.

* * *

Suposant, d'altra banda, que el règim fos capaç de superar els dèficits i obstacles materials esmentats, quina Formació Professional ofereix?

Es prou coneguda la qualitat pèssima de la Formació Professional impartida avui a Espanya, el seu practicisme estret que no té ni la virtut d'adaptar-se amb un mínim d'eficàcia a l'aparell productiu i que no interessa ni a la patronal, com posa de manifest el cas de l'Escola Industrial de Sabadell, que ha passat a dependre de la CNS perquè el gremi de fabricants se n'ha desentès.

Aquest problema ve lligat al de la doble titulació al terme de l'EGB, que ja hem denunciat des de les planes de TREBALL. Segons la Llei, al terme de l'EGB els alumnes que hagin seguit els 8 cursos amb bons resultats rebran el títol de graduat escolar, que els donarà accés al Batxillerat. Els que no hagin obtingut bons resultats rebran un certificat d'escolaritat que només els permetrà d'accedir a la Formació Professional. Aquest sistema no fa sinó accentuar la selectivitat que sempre ha existit. La doble titulació sanciona amb un diploma, tot fent-la més rígida, la separació entre els fills de les capes més desfavorides de la societat i els fills de la burgesia i bona part de les capes mitjanes. Els primers, privats de bona instrucció des de les edats preescolars i carents d'estímuls culturals a les seves llars, es veuen condemnats a uns resultats acadèmics inferiors no per falta d'intel.ligència sinó per condicionaments socioculturals de classe. La doble titulació confirmarà i reforçarà el caràcter segregatiu, classista, del sistema escolar.

La preocupació per aquests temes ha començat ja a estendre's. S'han celebrat actes, conferències i assemblees on els pares d'alumnes -sobretot als barris i localitats de predomini obrer- demanen explicacions i busquen camins, inquiets davant d'un futur ple d'incertesses i de motius de preocupació. S'han començat a formular reivindicacions, que van des de la reclamació de més centres de Formació Professional fins a l'exigència de gratuïtat del Batxillerat Unificat Polivalent.

En el curs dels debats es va perfilant una perspectiva de lluita centrada en els següents objectius:

(1) No a la doble titulació al final de l'EGB. Titulació única que permeti a tothom (amb recuperacions si cal) accedir als nivells superiors d'ensenyament. Aquesta reivindicació va lligada a la batalla per una millora qualitativa de l'ensenyament i a la perspectiva de posar terme a les irritants desigualtats avui imperants entre centres per a pobres i centres per a rics.

(2) Dret efectiu a l'allargament del període d'escolarització obligatòria. Aquest dret, que la Llei promet demagògicament, cal imposar-lo en la pràctica, tot situant-lo en la perspectiva d'una unificació dels estudis post-primaris. Un allargament dels estudis més enllà dels 14 anys no ha de significar el manteniment de la dualitat entre el batxillerat i la formació professional actuals, tots dos unilaterals i insuficients, sinó la marxa cap a una escola unificada fins als 16 o 17 anys que combini una elevada formació científica i humanística amb l'aprenentatge de les tècniques i oficis manuals. De manera inmediata, això vol dir: gratuïtat del BUP, renovació radical de la formació professional, creació de nous centres escolars a tots els nivells, millora de les condicions econòmiques, laborals i professionals dels ensenyants.

L'Església solidària amb els obrers

Han aparegut darrerament dos documents importants. Un firmat per Justícia i Pau, l'altre pel vicari episcopal i els arxiprestos de Sabadell.

Aquests, a més de cridar a la solidaritat amb els treballadors en lluita, represaliats o sense feina, suggereixen mides per afrontar els problemes de la crisi, i finalment proposen "la creació d'un centre d'informació i d'un fons d'ajut per als treballadors sense feina i acomiadats, amb la col.laboració i aportació de les comunitats i grups cristians i amb la participació d'altres grups i entitats civils". Una iniciativa a la qual cal donar suport, que cal dur a la pràctica i generalitzar, alhora que s'intensifica el combat per un subsidi d'atur al 100 per 100 del salari real sense límit de temps.

Considerem també molt important el document de Justícia i Pau, en la mida que reflecteix una presa de posició de sectors socials amplis, també empresarials, i que planteja novament la necessitat de canals de negociació adequats i denuncia la manca de representativitat de la CNS.

Al cap de l'any de l'assassinat

El dia 2 d'aquest mes ha fet un any de l'assassinat, a garrot vil, d'en Salvador Puig Antich.

Fou un govern presidit per l'Arias el que va ser l'autor de l'assassinat.

Ara Genoveva Forest i altres persones estan processades sota la mentidera acusació d'haver participat en el crim del carrer de Correo, de Madrid, i en l'atemptat contra en Carrero Blanco. No és cap disbarat pensar que els feixistes volen imposar novament penes de mort.

Cal evitar-ho! No hem de consentir més assassinats "legals"! Fa pocs dies 1.043 intel.lectuals molt coneguts han enviat al president del govern un escrit en el qual expressen la seva preocupació per la situació de Genoveva Forest i els altres processats i sol.liciten que surtin de la jurisdicció militar.